సంధ్య

బూర్గుల శ్రీనాథశర్మ

"ఇదే ఇదే జీవితం
సుఖ దుఃఖాల సంగమం...

అవును. జీవితం సుఖ దుఃఖాల సంగమమే. జీవిత ప్రయాణంలో ఎందరెందరో ఎదురవుతుంటారు. హృదయాలు, మనసులూ కలిస్తే కొంతకాలం జతగా ప్రయాణం. అటుపై... ఓహ్! ఎడబాటు!

ఎందుకు పుట్టించావయ్యా దేవయ్యా ఈ మనుషులను. ఆ మనుషులకు మనసులను, హృదయాలను ఎందుకు తగిలించావు? ఆత్మీయతను, బంధాలను ఏర్పరుస్తావు. కొన్నాళ్ళకు తుంచేస్తావు! ప్రారంభంలో ఆనందం. చివరకు విషాదం. జీవితం సుఖ దుఃఖాల సంగమం కదూ!

మెల్లిగా తలుపు తెరుచుకొని లోపలికి వచ్చాడు సిద్దార్థ. ఎదురుగా కూర్చుని నిశ్శబ్దంగా కన్నీళ్ళు కారుస్తున్న వెంకట్ కనిపించేసరికి మొదట ఆశ్చర్యం, ఆపై ఆందోళన కలిగి ఒక్క అంగలో వెంకట్‌ని చేరుకున్నాడు సిద్దార్థ.

"వెంకట్!" మెల్లిగా పిలిచాడు సిద్దార్థ.

గభాలుగన తేరుకుని చూశాడు వెంకట్. ఎదురుగా మిత్రుడు సిద్దార్థ.

"ఎప్పుడొచ్చావ్‌రా?" అని అడిగాడు చెంపలు తడిగ అనిపించే సరికి గబుక్కున తుడుచుకున్నాడు వెంకట్.

"నిన్ను శోక దేవతను ఆవహించి నప్పుడు!" మిత్రుడినే తదేకంగా చూస్తూ అన్నాడు సిద్దార్థ.

కళ్ళు చిట్లించి స్నేహితుడివైపు చూశాడు వెంకట్ అలా మాట్లాడుతున్నావే అన్నట్లు.

"వెంకట్! రెండేళ్ళుగా నీతో పరిచయం వుంది నాకు. ఎప్పుడూ సంతోషంగా, ఉత్సాహంగా కనిపించేవాడివి. ఛార్లీ చాప్లిన్‌లా నీలో కూడా మాకు కనబడని విషాదం దాగి ఉందన్న మాట!"

"కొత్తగా మాట్లాడుతున్నావ్ సిద్దార్థ!"

"అవును మరి! నీవు కొత్తగా కనబడుతున్నావ్ ఈ రోజు! నీలో రగులుకుంటున్న బడబాగ్ని ఏమిటో తెలిస్తే చల్లార్చే ప్రయత్నం చేస్తాను" సిన్సియర్‌గా అన్నాడు సిద్దార్థ.

"అంతటి పెద్ద పెద్ద మాటలు..." ఆగిపోయాడు వెంకట్.

పెద్ద మాటలు కావు వెంకట్. నిజం చెబుతున్నాను. ఈ రోజు నీ బాధ ఏమిటో వినకుండా రూముకి వెళ్ళేదే లేదు" అని బాసింపట్టు వేసుకుని కూర్చున్నాడు సిద్దార్థ.

పెద్దగా నిట్టూర్చి మిత్రుణ్ణి చూస్తుండి పోయాడు వెంకట్.

ఈ వారం
శృంగారకథ

●●●●●●

"సర్! లోపలికి రావచ్చా?" కోమలమైన కంఠం ఎవరిదా అనుకుంటూ చేస్తున్న వంట పనిని వదిలి బయటికి వచ్చాడు వెంకట్.

ముంగిట సంధ్య. స్కూలు అమ్మాయి.

కొత్తగా పాఠశాలలో టీచర్‌గా చేరిన వెంకట్‌కి ఆ అమ్మాయి ఏ క్లాసో తెలియదు. పేరు మాత్రం ఎవరో పిలుస్తూంటే విన్నాడు.

"మీరు సంధ్య కదూ?"

"మీరు కాదు సర్! నీవు అనండి! నేను మీ స్టూడెంట్‌ని!" అదిరిపోయాడు, ఆనంద పడి పోయాడు వెంకట్ ఆ అమ్మాయి మాటలకి.

"రండి లోపలికి!"

"అదిగో మళ్ళీ బహువచనం. నేను మీ స్టూడెంట్‌ని సర్!"

ఉన్న ఒక్క గదిలో ఆ అమ్మాయిని ఎక్కడ కూర్చుండ బెట్టాలో తెలియక తికమక పడుతుంటే, ఏక వచనాలు, బహువచనాలూ అంటూ సంధ్య మరింత తికమక పెట్టేసింది. ఆ తడబాటులో స్టౌ మీద కూర మాడిపోతుంటే కూడా తెలియలేదు.

"అయ్యో! కూరమాడిపోతోంది!" చేతిలో పుస్తకాలను ఢడేలున పడేసి స్టౌ మీద గిన్నెను దింపి, స్టౌ ఆర్పి వెనక్కి మళ్ళింది సంధ్య.

"నా మూలంగా మీ కూర మాడి పోయింది కదా సర్!" అందంగా నవ్వుతూ సంధ్య వెంకట్‌నే చూస్తూ వుంటే వెంకట్‌కి మాటలే రాలేదు.

ఆమె అందం, ఆకర్షణ అలాంటివి!

నీలి కొండల మాటు నుండి ప్రభవించిన దేవతలా!

కలువలు విప్పుకొని అందులోంచి పుట్టిన అద్భుత సౌందర్యరాశిలా!

మంచు ముత్యం కరిగి మూర్తీ భవించిన దేవతా స్వరూపంలా!

లేలేత గులాబీ రేకల్లాంటి మేను! ముట్టుకుంటే మాయమౌతుందేమో!

"ఏమిటి సర్ ఆలోచిస్తున్నారు!" నవ్వింది సంధ్య.

ఓహ్! ఈ అందాల రాశి ముందు నేను మామూలు మనిషిలా నిలబడగలనా?

"ఊ. ఆ. అవును. కూర మాడింది కదూ! అరే! నీవు నిలుచునే ఉన్నావా కూర్చో!" తడబాటుతో ఏమేమో మాట్లాడేశాడు వెంకట్.

వెంకట్ స్థితిని చూసి ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యపోయినా, వెంటనే తేరుకుని సంధ్య గోడకు ఆనుకుని మోకాళ్ళ మీద కూర్చుంది. అంతకు ముందు పడేసిన పుస్తకాలను

ఒక్కొక్కటి ఏరుకుని ఒడిలో పెట్టుకుంటోంది.

"అయ్యో! కిందే కూర్చున్నావా? ఇది వేసుకో!" అంటూ చాప అందించాడు.

"వద్దులెండి సార్! క్రింద కూర్చుంటే నా బట్టలేం మాసిపోవు!"

"దేవతలాంటి నీవు క్రింద కూర్చుంటే ఎలా సంధ్యా?"

"మీరు ఇంగ్లీషు చెబుతారట కదా సర్! నాకు ఇంగ్లీష్ నేర్పాలి. టెన్త్ అయిపోయే లోగా నేను ఇంగ్లీషులో మాట్లాడాలి. మీ ఫీజు ఎంతయినా ఇస్తాను సర్!" గడగడా మాట్లాడేస్తోంది సంధ్య. ముత్యాల్లాంటి మాటలు, మల్లెపువ్వు లాంటి నవ్వు, ఆ కంటి చూపు, సన్నగా కదిలే శరీరం అన్నీ కలిపి వెంకట్‌ని కళ్ళప్పగించి చూసేట్లు చేశాయి.

"ఎవరు చెప్పారు?" మెల్లిగా అన్నాడు వెంకట్.

"ఎవరో చెప్పారు కానీ. మీరు చెబుతారా లేదా?" అలా నిలదీసి అడుగుతుంటే ఎలా కాదనగలడు వెంకట్.

● ● ● ● ● ●

"సర్! లవ్ అన్న పదాన్ని సెంటెన్స్‌లో ఎన్ని రకాలుగా ఉపయోగించవచ్చో చెప్పండి?"

'లవ్' అన్న పదం వినబడగానే అదిరిపోయాడు వెంకట్. ఏ ఉద్దేశంతో అడుగుతోంది? ఇంకా పదిహేనేళ్ళయినా దాటలేదు. అప్పుడే ప్రేమ ఏమిటి? అర్థం అయ్యి కానట్లు సందిగ్ధంలో పడ్డాడు వెంకట్.

ఎలా చెబితే ఎలా రిసీవ్ చేసుకుంటుందో? సూటిగా సంధ్య కళ్లలోకి చూశాడు ఒక్క క్షణం పాటు. ఇద్దరి చూపులు కలుసుకున్నాయి.

సంధ్య చూపుల్లో కరెంట్! ఆల్చిప్పల్లాంటి కళ్ళు! రెప్పల్ని కాస్త మూసి చూస్తుంటే వెంకట్ శరీరంలో నరనరాలు వణికిపోతున్నాయి. ఆ చూపుల్లో ఉన్న మహత్తేమిటో కాని వెంకట్ అపస్మారకంలో వున్న వాడిలా అడుగులో అడుగు వేస్తూ సంధ్య దగ్గరికి చేరుకున్నాడు. మరింత దగ్గరికి! ఇంకా దగ్గరికి!

ఊపిరి వెచ్చగా తగులుతోంది. రెండు విశ్వల శరీరాలు. రెండు జతల కళ్ళు ఆకాశమంతై తెరిపార చూసుకుంటున్నాయి. జరుగుతున్న దేమిటో, జరగబోయే దేమిటో ఎవరికీ అర్థం కావడం లేదు.

సంధ్య గుండెలు ఆవేశంతో ఎగసిపడుతున్నాయి సముద్రంలా అలల్లా! గోడకి బల్లిలా అతుక్కుపోయింది. వెంకట్ రెండు చేతులనూ సంధ్య భుజాలపై వేసి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. ఆ స్పర్శ సంధ్యలో సంచలనం రేపింది. పురుష స్పర్శ ఇలా ఇంటుందా అనిపించింది. ఆ స్పర్శలో ఏదో మత్తు! ఎందో వింత! ఏదో అనుభూతి.

వెంకట్ మొహం సంధ్య మొహం మీదికి చేరింది. పెదవులను సంధ్య పెదవులకు

ఆనించాడు. అంతే! ప్రపంచం గిర్రున తిరిగింది! భూమి రెండు ముక్కలుగా విడిపోయింది. ఆకాశంలో మబ్బులు లేకున్నా పెద్దగా ఉరిమింది!

"సర్! ఏమిటిది?" అమాయకంగా అడిగింది సంధ్య. దూరంగా నిలుచున్న వెంకట్ తలెత్త లేకపోయాడు. సంధ్య మొహంలోకి చూడ లేకపోయాడు.

"మీరు నన్ను పట్టుకోగానే ఎలాగో అయింది సర్! ఎందుకలా జరిగింది? ఎందుకు పట్టుకున్నారు?"

"ఆ... అది... అది... స... సంధ్యా! నా మనసేం బావుండలేదు..." తడబడుతూ అన్నాడు వెంకట్. అతని శరీరంలో ఇంకా మత్తు వదలనే లేదు.

"మిమ్మల్ని బాధ పెట్టినట్లున్నాను కదా సర్!" చటుక్కున తలెత్తి చూశాడు సంధ్య మొహంలోకి వెంకట్. ఆమె కళ్ళల్లో కన్నీటి పొర!

"లేదు. లేదు... ఆ... కన్నీరేమిటి? ఏడుస్తున్నావా?"

"ఊహూ!" తల అడ్డంగా ఊపుతూ చెంపలపైకి జారుతున్న కన్నీటిని తుడుచుకుంది సంధ్య.

"మరి?" అయోమయంగా అడిగాడు వెంకట్.

"సర్!" ఏదో అడగాలనుకుని ఆగిపోయింది సంధ్య.

సంధ్యపై జాలి కలిగింది వెంకట్‌కి. ఆమెను ఏడ్పించినందుకు తన మీద తనకే కోపం కలిగింది.

"చెప్పు సంధ్యా. ఆగిపోయావేం?"

"సర్! మీరేమి అనుకోరుగా ఇలా మాట్లాడుతున్నందుకు?"

"ఊహు. ఏమీ అనుకోను. చెప్పు. ఏమిటో?"

ఏమి అడుగుతుందోనన్న భయం మనసులో పీకుతోంది వెంకట్‌కి.

"మీరంటే...!" అనలేక పోయింది సంధ్య.

"నేనంటే..." రెట్టించాడు వెంకట్.

"మీరంటే..." పూర్తి చేయలేకపోయింది సంధ్య. సిగ్గుల దొంతరలు ముఖాన్ని కప్పేస్తుంది తలను పూర్తిగా దించుకొని తుర్రుమని బయటికి పారిపోయింది సంధ్య.

నేనంటే ఏమిటి? ప్రేమా? ఇష్టమా? ఆలోచిస్తూ మళ్ళీ వస్తుంది కదా అనుకున్నాడు వెంకట్. ఎంతకీ రాకపోయే సరికి బయటికి వెళ్ళి చూస్తే ఏముంది— ఊహు. వెళ్ళిపోయింది సంధ్య. తీయతీయని అనుభూతుల మధ్య కొట్టు మిట్టాడుతూ స్కూలుకు బయల్దే రాడు వెంకట్.

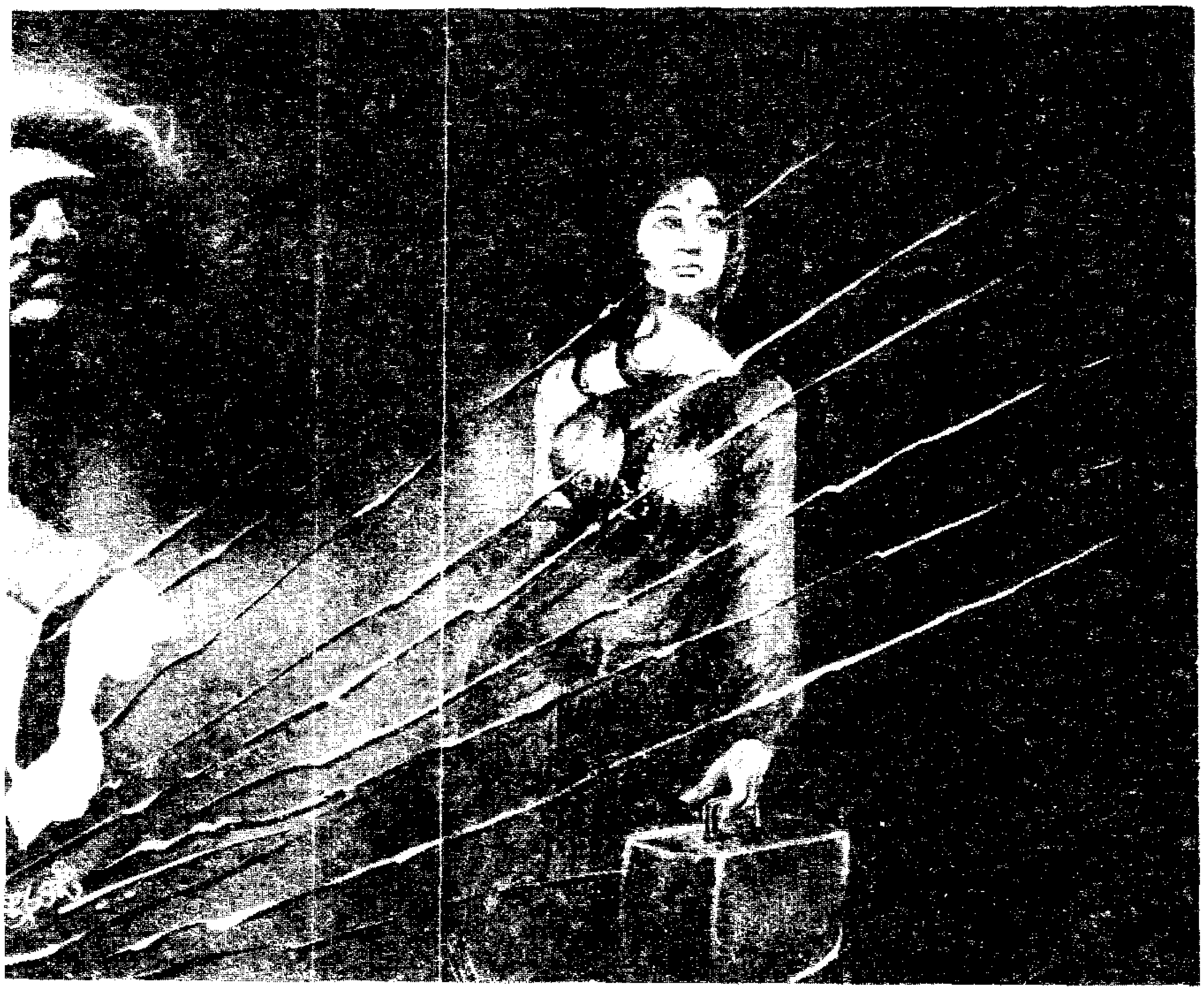

●●●●●●

ఆరు నెలు హాయిగా గడిచిపోయాయి. వెంకట్, సంధ్యల మధ్య బాగా చనువు పెరిగింది.

"ఏయ్ సంధ్యా!" అని వెంకట్ అంటే—

"ఏయ్ ఏమిటి' నీ పెళ్ళాన్నా?" అని సంధ్య.

ఇద్దరికి మధ్యా ఆత్మీయత, అనుబంధం విడదీయరానంతగా పెరిగిపోయాయి.

పదో తరగతి పరీక్షలు వచ్చేశాయి. అందరూ వెళ్ళిపోతారు. సంధ్య కూడా...

ఆ రోజు పదో తరగతి పిల్లలకి వీడ్కోలు ఇచ్చారు. ఒక్కొక్కరూ పాఠశాలతో వారికున్న అనుబంధాన్ని చెప్పుకొచ్చారు.

ఆ రోజు సాయంత్రం నిర్వికారంగా గదిలో కూర్చున్న వెంకట్‌కి బయట ఎవరో తచ్చాడుతున్న శబ్దం వినబడి తలుపు దాకా వెళ్ళి చూశాడు.

సంధ్య!

"ఏమిటి బయటే ఉండిపోయావ్? లోపలికి రావచ్చు కదా?" ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకుంటూ అడిగాడు వెంకట్. నిశ్శబ్దంగా లోపలికి వచ్చింది సంధ్య.

"ఏయ్! ఏమిటి' అలా ఉన్నావ్?" సంధ్య ముఖం పైకెత్తుతూ అడిగాడు వెంకట్.

ముఖం పైకెత్తే సరికి కళ్ళల్లోంచి నీళ్ళు జారి చెంపల మీద పడ్డాయి.

"ఏయ్! ఏడుస్తున్నావా? ఏమైంది?" ఆందోళన పడ్డాడు వెంకట్.

వెంకట్ పలకరించే సరికి సంధ్య హృదయం మరింత భారమైంది పెద్దగా ఏడ్చేసింది.

పది నిముషాల తర్వాత నిభాయించుకుంది సంధ్య.

"సర్! మళ్ళీ మనం కలుసుకుంటామా?"

"ఏం? అలా అడుగుతున్నావ్?"

"రేపు నేను వెళుతున్నాను. పరీక్షలు రాసి అటునుండి మా వూరికి వెళ్ళిపోతాను!"

వెంకట్‌కి ఆ మాటలు షాక్ తగిలినట్లయ్యాయి.

"అరే. ఇది మీరు వూరు కదా?"

"ఊహు. మా అత్తయ్య వాళ్ళ దగ్గర ఉండి చదువుకుంటున్నాను."

గాలి తీసిన బెలూనులా అయిపోయాడు వెంకట్.

"నీ గురించి ఎన్నో కలలు కన్నాను సంధ్యా! నీవు వెళ్ళి పోతే నేను ప్రేమగా పెంచుకుంటున్న ఈ ప్రేమ తీగకు ఎవరు నీళ్ళు పోస్తారు?"

వెంకట్‌నే చూస్తూ కూర్చుండిపోయింది సంధ్య నిశ్శబ్దంగా.

"నీవు వున్న ఇన్నాళ్ళూ— పచ్చగా పెరిగిన పంట చేనులా కనిపించేంది జీవితం. నీవు వెళ్ళిపోతున్నావని తెలిసే సరికి అంతా ఎడారిలా మారిపోతుంది సంధ్యా! ఆ ఎడారిలో, నీవు లేకుండా ఎలా ఉండను? నీవు లేని జీవితం శూన్యమే!"

"సర్! మీరు అంతగా దిగులు పడితే ఎలా?" మీరే అలా ఉంటే నేనెలా ఉండాలి?"

"సంధ్యా!" అంటూ ఒక్కసారిగా పెను అక్కున చేర్చుకున్నాడు వెంకట్.

• "సంధ్యా! సంధ్యా! ప్రేమకొద్దీ ఆ బాహువులతో బిగుస్తూ మత్తుగా పలవరిస్తున్నాడు వెంకట్.

"సర్! నేనెక్కడున్నా నీ దానినే సర్! ప్రామిస్! మిమ్మల్ని విడిచి, కాదని ఎలా వుంటాను. ఈ ఆరునెల్లో నేను మనసా వాచా కర్మణా మీ దాన్నయిపోయాను. మీతో అన్నింటినీ అనుభవించాను. మీరు నా గురువు. ఆపై జీవిత భాగస్వామి."

వెంకట్ కౌగిలిలోంచి కదిలి దూరంగా జరిగి అంది సంధ్య.

"సర్! మన ప్రేమకు గుర్తు ఈ ఉంగరం. నా ప్రేమ కానుకగా మీకిది..." అం

టూ వెంకట్ వేయందుకుని వేలికి తొడిగింది.

చలించిపోయ్యాడు వెంకట్.

"సంధ్యా! నీలో నాపై ఇంత ప్రేమ ఉందని ఇన్నాళ్ళూ గ్రహించలేకనే పోయాను. అంతా తెలిసాక నీవు నన్ను వీడి పోతున్నావు. ఉండిపో సంధ్యా! నాతో ఉండిపో! నీకోసం ఈ సమాజాన్ని ఎదిరిస్తాను. నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుంటాను. నాతోనే ఉండిపో సంధ్యా! నాతోనే ఉండిపో!"

వలవలా ఏడ్చేశాడు వెంకట్.

మనిషి అతిగా దేన్నీ భరించలేడు. సంధ్య ప్రేమ గాఢమైంది కాదేమో అని అనుమానించాడు. అది నిజమే అని తెలిసే సరికి తట్టుకోలేకపోయాడు.

"సర్! మనం కొన్నాళ్ళు విడిగా ఉండవలసే వస్తుంది సర్! ఈ విషయం మా ఇంట్లో వెంటనే తెలిస్తే... అమ్మ అసలే గుండె జబ్బు మనిషి. వింటే గుండె ఆగిపోతుంది. కొన్నాళ్ళు పోయాక నేను నెమ్మదిగా చెబుతాను."

"ఇక నిన్ను విడిచి ఒక్కనాడూ ఉండలేను సంధ్యా!"

"అలా అంటే ఎలా సర్! మీరు నాకంటే పెద్దలు. అన్నీ తెలిసిన వాళ్ళు. నన్నే సముదాయించేది పోయి నేనే మిమ్మల్ని సముదాయించాల్సి వస్తోంది!" అంటూ కిలకిలా నవ్వింది.

ఆమె నవ్వే సరికి వెంకట్ హృదయం కాస్త తేలికపడింది.

"సంధ్యా! మనం జీవితాలు ఇక విడిపోకూడదు..." అంటూ— "సంధ్యా! మనం మళ్ళీ కలిసేంత వరకూ ఇదిగో నీవిచ్చిన ఉంగరం నా కానుకగా నీ దగ్గరే ఉంచు సంధ్యా! కాదనకు!" అంటూ సంధ్య వెంకట్‌కు ఇచ్చిన ఉంగరాన్ని, తిరిగి సంధ్యకే తొడిగాడు.

"వెంకట్!" అంటూ భుజం మీద వాలిపోయింది సంధ్య.

దొండపండు లాంటి ఆమె పెదాలను అందుకున్నాడు వెంకట్.

మనసులు కలిసినప్పుడు శరీరాలు కలవకపోతే అవేం శరీరాలు?...

పువ్వు పట్టీలా ఒదిగి పోయింది సంధ్య.

ఆమె అధరామృతాన్ని గ్రోలుతూ ఎగసి పడుతున్న ఆమె స్థనాలనందుకున్నాడు వెంకట్.

అతడి స్పర్శకు నెమ్మదిగా మూలిగిందామె.

ఆమె స్థనాలు కాసేపు అతడి చేతుల్లో నలిగిపోయాయి.

తన్మయానందంతో, తియ్యని బాధతో మూలిగింది సంధ్య.

వీపు నిమురుతూ చెయ్యి మరింత క్రిందికి పోనిచ్చాడు వెంకట్.

ఎత్తయిన ఆమె పిరుదులపై చెయి వేసి నెమ్మదిగా నొక్కాడు.

అంతకంతకూ దగ్గరయ్యారు వారిద్దరూ.

గాలి కూడా చొరడానికి సాహసించ లేదు వారిద్దరి మధ్యా.

మధ్యలో నేను మాత్రం ఎందుకు? అనుకుందో ఏమో సంధ్య వేసుకున్న ఓణీ తనంతట తానే తొలగి కింద పడిపోయింది.

కలిగివుండటం

"ఎక్స్‌టెన్షన్ అంటే ఏంటిరా?" అడిగింది టీచర్.

"ఎంతో కొంత టెన్షన్ కలిగి వుండటం టీచర్" ఠక్కున చెప్పాడు ముమ్మ.

— చైతన్య

ధరించలేదు

విలేకరి: మీరు నటించిన మొట్ట మొదటి సినిమాలో ఏం పాత్ర ధరించారు?

నటి: (సిగ్గుపడుతూ) ఏం పాత్రో గుర్తులేదు గానీ... దుస్తులు మాత్రం ధరించలేదు.

— శ్రీకర్. ఎం

ఆమె యవ్వనాలు జాకెట్‌లో వుండలేకంటున్నాయి. ఎప్పుడు బయట పడదామా అని ఆరాటపడుతున్నాయి.

జాకెట్ మీద చేతులు వేసి నెమ్మదిగా హుక్స్ తప్పించాడు వెంకట్.

ఒక్కసారిగా బయట పడ్డాయి.

నెమ్మదిగా వాటిని అందుకున్నాడు

సంధ్య శరీరంలో అణువణువూ స్పందించింది.

నెమ్మదిగా మంచం వైపు నడిపించుకు వెళ్ళాడు.

తన్మయత్వంతో కళ్ళు మూసుకుంది సంధ్య.

ఆమె శరీరంలోని అణువణువునూ స్పృశించసాగాడు.

ఇద్దరూ ఆనందపుటంచులకు చేరు కున్నారు ఆవేశంగా.

● ● ● ● ● ●

"నీ ప్రియురాలు..." నాలిక కరుచుకూని సిద్ధార్థ "అదే... నీ భార్య ఎక్కడుంది ఇప్పుడు?" అడిగాడు.

నిశ్శబ్దంగా చూశాడు వెంకట్ సిద్ధార్థను.

"ఈ భూమి మీద ఎక్కడున్నా నేను సంతోషంగానే ఉండేవాడివి!"

"అంటే... అంటే..." మాటను పూర్తి చేయలేక ఆగిపోయి ఆశ్చర్యంగా వెంకట్ మొహంలోకి చూశాడు సిద్ధార్థ.

"ఇదిగో..." అంటూ ఓ ఉత్తరాన్ని సిద్ధార్థకు అందించాడు వెంకట్.

వణుకుతున్న చేతులతో ఉత్తరాన్ని అందుకుని మడతలు విప్పాడు సిద్ధార్థ.

"ప్రియాతి ప్రియమైన వెంకట్‌కు—

ఆశీర్వదించమని కోరుతూ నీ భార్య (నేకదూ!) వ్రాయు ఉత్తరం.

వెంకట్ నీ దగ్గరకి పరిగెత్తుకు రావాలన్నా కాళ్లు లేవు. ఎగిరివద్దామన్నా రెక్కలు లేవు. ఎన్నోసార్లు నీ దగ్గరికి రావాలని ప్రయత్నించినా అన్నీ విఫలమయ్యాయి.

మన విషయం తెలిసి నాన్న చితకబాదాడు. ఆ దెబ్బలకు నడుము విరిగింది. అమ్మ గుండె పగిలి మరణించింది.

నేనిక్కడ ఒంటరి దాన్ని అయిపోయాను

వెంకట్! గులాబీ పూలను చూస్తే నిన్ను చూసినట్లు ఉంటుంది వెంకట్. పెరట్లో పూసే గులాబీలను చూసి ఆనందిద్దామన్నా నేను అశక్తురాలనై పోయాను.

అమ్మపోయాక మరీ ఒంటరి దాన్న య్యాను. నీవు అక్కడ వున్నావు. నాన్న రోజూ నన్ను కొట్టె దెబ్బలను నీకోసం భరిస్తున్నాను వెంకట్. ఒక్కసారైనా నీవు వస్తావని ఈ ఏడాదిగా చూస్తున్నాను.

నీకు ఉత్తరం రాయాలన్నా ఇప్పుడు కష్టంగా ఉంది. ఇరవై నాలుగు గంటలూ ఈ గదిలో ఖైదీగా ఉంటున్నాను. మన ప్రేమ అజరామరం కావాలని నా ఆశ. అందుకే ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను వెంకట్, ఈ శారీరక పరిస్థితులలో నిన్ను చేరినా— నిన్ను సుఖ పెట్టలేను. మన ప్రేమ శాశ్వతం కావడానికి నేను ఈ లోకం నుండి వెళ్ళిపోతున్నాను వెంకట్. శాశ్వతంగా వెళ్ళిపోతున్నాను.

ఈ ఉత్తరం నీకందుతుందన్న నమ్మకం కూడా లేని స్థితిలో నీకు చెప్పకుండా వెళ్ళిపోతున్నందుకు నన్ను క్షమించవా వెంకట్ నన్ను క్షమించు.

నీ
సంధ్య

"ఈ పరిస్థితుల్లో వెంకట్‌ని ఒంటరిగా ఉంచడం ప్రమాదమే!" అనుకున్నాడు సిద్ధార్థ మనసులో.

"వెంకట్!... నేను నీ గదిలో కొన్నాళ్ళు ఉండొచ్చా?"

"ఎందుకురా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు వెంకట్.

"నా పరిస్థితులు నీకు తెలుసు కదా?"

"సరే ఉండు!"

సిద్ధార్థ ఎందుకు ఉంటానన్నాడో వెంకట్‌కి అర్థం కాలేదు. సిద్ధార్థ మాత్రం దాదాపు నెల రోజులు వెంకట్‌తో పాటే ఉండి— అతణ్ణి మామూలు మనిషిని చూశాకగానే ఆ ఇంట్లోంచి వెళ్ళలేదు.

కానీ ఎప్పుడు వెంకట్ మాత్రం ఒకే ఒక వాక్యాన్ని కలవరించడం మాత్రం మాన్పించలేకపోయాడు.

"సంధ్యా! నా జీవితంలో సంధ్యను మాత్రమే మిగిల్చి వెళ్ళావు!" ●

కిడ్నాప్

రాజరాం ఓ బిజినెస్ మ్యాన్. అతనికి మంచి సంపాదన ఉంది. రాజరాం అంటే ఆ ఊరిలో ప్రజలందరికీ ఎంతో గౌరవం. రాజరాంకి ఒక్కగానొక్క కొడుకు రాజ. తన కొడుకుని చిన్నతనంలోనే అమెరికా పంపించాడు చదువుకోసం. తన కొడుకుని అమెరికా పంపించాడే కానీ, ఏ ఒక్కసారి అయి, కొడుకుని చూడడానికి వెళ్ళలేదు. కావలసినంత డబ్బు, తగిన సదుపాయాలన్నీ ఏర్పాటు చేస్తున్నాడు. ఇరవై ఏళ్ళ తర్వాత రాజ చదువు పూర్తి చేసుకుని వస్తున్న సందర్భంలో— రాజరాం ఎక్కడ లేని ఆనందం పుట్టుకొచ్చిం

ది. ఆ ఆనంద సమయంలో తన బంధువులను, స్నేహితులను, తనతోపాటే వుంటున్న బిజినెస్ మ్యాన్‌లను పిలిపించి ఓ పెద్ద ఫంక్షన్ ఏర్పాటు చేసాడు. చిన్నతనంలో చూసిన రాజాని, ఇప్పుడెలా ఉంటాడో చూడాలని మనసు తహతహలాడుతోంది. బంధువులు, స్నేహితులు అందరు ఎదురు చూడసాగారు. కాసేపటికి ఇంటి ముందు కారు ఆగగానే అందరి ప్రాణాలు లేచి వచ్చాయి. రాజా ఇంట్లోకి రాగానే— ఏం బాబు బాగున్నావా— అని అడిగాడు రాజరం. ఓ అయామ్ హ్యాపీ డాడి అన్నాడు రాజ. బాబూ నీవు అమెరికా నుండి వచ్చిన సందర్భంగా నీ పేరే వ్రాసి ఉంచాను తీసుకో బాబు అనడంతో— వెనుకనుండి పోలీసులు మిస్టర్ కుమార్ యు ఆర్ అండర్ అరెస్ట్! అనగానే. దేనికి సార్ మా వాణ్ని అరెస్ట్ చేస్తున్నారు అని అడిగాడు రాజరాం. సారీ మిస్టర్ రాజరాం గారు మీరు అనుకున్నట్టు ఇతను మీ అబ్బాయి రాజ కాదు. ఇతను ఒక స్మగ్లర్, గూండా— మీరు వేసిన ప్రకటనలో మీ అబ్బాయి రాజా అమెరికా చదువు పూర్తి చేసుకుని వస్తున్నట్టుగా తెలియజేసారు. ఆ ప్రకటన చూసి మీ అబ్బాయి రాజాని కిడ్నాప్ చేసి, మీ అబ్బాయి వేషంలో ఇతను వచ్చాడు. మరి, అయితే మా అబ్బాయి రాజ ఎక్కడ? మీ వాడు వెనక కారులో వస్తున్నాడు— అని చెప్పి మధుని తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు పోలీసులు. కొద్ది క్షణాల్లో రాజ రాగానే ఆప్యాయంగా కౌగలించుకుని రెండు కన్నీటి చుక్కలు కార్చాడు. బాబూ ఈ రోజు వ్యవహారాలన్నీ నీవే చూసుకోవాలి. నేను కొన్నాళ్ళపాటు కాశీ యాత్రలకు వెళ్ళి వస్తాను— అని రాజరాం బయలు దేరాడు.

— ఎస్. శ్రీనివాస జ్యోతి.